

paastaar, at Danmark har. Naar de saa have gennemgaaet disse Ting, pleje de at slutte med, de fleste af dem i alt Fald, at rejse det Spørgsmaal: Hvordan gaar det nu, hvis den neutrale Stat ikke tilbageviser en af de Krænkelser, her er Tale om? De gaa næsten altid ud fra, at et eller andet Militærvæsen har en hvilken som helst Stat, men de gaa tillige ud fra, at dette Militærvæsen meget ofte kan glippe med Hensyn til Løsningen af den Opgave, der stilles, og saa ere de lidt uenige om, kan man gerne sige, hvilke Regler der i saa Henseende skal gælde. Der er en Folkeretslærer, Bluntschli, som særlig den højtærede Førsteminister anfører, der i en Bog fra 1868 siger, at i saa Tilfælde er den anden krigsførende Part berettiget til at gribe ind paa vedkommende Lands Omraade. En anden Forfatter, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) anførte i Gaar, siger i saa Henseende det modsatte. Der er i det hele taget mellem Folkeretslærerne en, hvad jeg kunde kalde, strengere Retning og en mildere Retning. Calvo staar som Repræsentant for den mildere Retning. Han siger i sine Indledningsbemærkninger om Neutralitetspligterne følgende: „Efter de almindelig antagne Grundsætninger *indskrænke disse Pligter sig til* ikke at blande sig i Fjendtlighederne, ikke at levere Vaaben eller Ammunition eller militære Hjælpe midler eller Subsidier til nogen af de krigsførende Parter, at respektere Havne og Byer, der ere Skueplads for Krigsoperation, at forbyde deres Undersaatter at tage direkte eller indirekte Del i Kampen og at hindre, at man modtager eller sælger indenfor deres Sømraade Priser, der ere tagne af nogen af de krigsførende.“ Saadan er der en Forskel mellem den mildere og den strengere Opfattelse. Den mildere af disse Opfattelser har i den senere Tid været den sejrende, hvilket navnlig har givet sig Udtryk deri, at det paa væsentlig afgørende Punkter er den, der har bestemt Indholdet af de Aftaler, som blev truffet i Haag.

Saa anførte det ærede Medlem fra Frederiksværk i Gaar nogle Udtalelser af en helt moderne Folkeretslærer, som har skrevet efter Haageraftalerne, E. V. Ullmann, nogle Udtalelser, jeg senere har set citerede i et af de herværende Højreblade. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem var saa glad ved disse Udtalelser, thi ærede Medlemmer, som bemærkede Indholdet af de Ord, han oplæste, ville have lagt Mærke til, at der i dem intet som helst stod, hvorpaa der kunde bygges en

Forsvars- eller Krigspligt, som paastaet af det ærede Medlem. Der stod kun dette, at Neutraliteten var knyttet til det, at man opfyldte sine Neutralitetsforpligtelser, og saa fulgte derpaa Udviklingen af disse Neutralitetsforpligtelser. Denne Udvikling, som tager omkring ved 3 Sider, er en kortfattet Gengivelse af Bestemmelserne i Haageraftalerne. De 52 Paragraffer gengives der i kort Uddrag. Det er med andre Ord netop hele den Gruppe af Forpligtelser, som gælder det, den højtærede Førsteminister i Vinter indrømmede kunde betegnes med Udtrykket Smaakrænkelser, og som ikke forslaar til at begrunde noget som helst af de militære Forslag, som fremsættes af vore ærede Modstandere her i Tinget. Det ærede Medlem fra Frederiksværk føjede dertil nogle Citater af et Folkeretstidsskrift, som jeg ogsaa har set citeret tidligere i samme Avis. Jeg tror dog ikke, at han skal lægge alt for megen Vægt derpaa. Hele Omtalen af det Forslag, hvormed vedkommende Udtalelser beskæftigede sig, det radikale Venstres Forslag, var et Par Linier, hvori man sagde, at det var et Forslag af en ejendommelig Art, eller rettere, at det var ejendommeligt at forkynde for andre, at Danmark ikke er i Besiddelse af større militære Hjælpe midler, end det er. Deri kan der imidlertid ikke lægges nogen som helst Begrundelse af den Opfattelse af Forsvarspligten, som vore ærede Modstandere nære.

I en vis Forstand er der noget underligt i at føre denne Diskussion med vore ærede Modstandere om den teoretiske Opfattelse af Danmarks folkeretlige Pligter, thi ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at medens de Herrere meget stærkt angribe vor teoretiske Betragtning, følge de i deres Praksis netop denne samme Betragtning for de $\frac{5}{6}$ af Danmarks Vedkommende. Som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i Gaar gjorde opmærksom paa, er den Hær, som de Herrere fra deres Side foreslaa for Jyllands og Fyns Vedkommende, en Hær af ganske samme Karakter som den, der foreslaas fra vor Side, en Hær, som udelukkende er indrettet paa og udelukkende er i Stand til at være et Neutralitetspoliti, som intet Menneske kan drømme om kan paatage sig nogen Forsvarspligt eller optage nogen Kamp mod et virkeligt Angreb af en Stormagt. Men efter at de Herrere saaledes for de $\frac{5}{6}$ af Danmarks Vedkommende praktisk taget have sluttet sig til vor Betragtning, ønske de at forvandle den sidste Sjettedel af Danmark, Øen Sjælland, til en Art krigs-